

Tres idiotes

1. De què va? Tres amics que acaben de complir els trenta i d'enterrar un company d'infantesa, se'n van al bosc a trobar el tresor...

2. Com va? El cinema ianqui es retroalimenta. És com els voltors que rossegueu els ossos de la filmografia històrica, ran el desert de la Manca d'Idees. D'entrada la comèdia arrenca bé –els tres minuts inicials–, però conforme avança no ho és gens de conforme. Tot seguit –si la memòria no et fa-

De perdidos al río

Director: Steven Brill. Intèrprets: Matthew Lillard, Dax Shepard, Seth Green, Burt Reynolds, Jocelyn Smmithson, Lory Jeiss. EUA, 2004. 95 minuts. Lauren.

lla– t'adones que això de tres homes perduts enmig la natura i enfrontats a un ambient hostil té ecos forçats a *Defensa (Deliverance)*, l'incòmode film que John Boorman va rodar en 1972, amb Jon Voight, Ned Beatty i Burt Reynolds. O bé, en exercici de cinefilia heroica, els *Tres homes dolents* de John Ford, o, posats a les filigranes, *Els goonies*, o, si encara no en tenim prou, *Els tres cavallers* de l'oncle Walt... Fetes aquestes observacions de cultura general cinematogràfica que beneficia el número tres –per allò d'elevat el nivell del discurs– és el moment de situar la cosa: si d'un seguit d'aventures estúpides, damunt se'ns vol administrar una lliçó ètica –tres idiotes de trenta anys que acaben assumint les seves limitacions d'adults sota mínims–, millor que canviéssim de cadena. Ei! amics, que això, però, no és la tele! **3. I va:** Per fer la digestió, entre resaca i resaca.